

Kapecz Zsuzsa

FORGÓSZÉL

Eljön az idő, eljön, mint a vihar,
és felkap magával a forgószél,
bőrödből kiráz, és kivet saját
életedből, kényelmes odudból,
a pasztell szőnyeges, fehér falú,
könyvekkel zsúfolt menedékből,
eltűnik a tarka bögrés, növényekkel
bélelt reggelizősarok, az esetlen,
esztráddenét üvöltő rádió, a szoba
közepére hajított zoknik...
Őszinte idő lesz, egészen a tiéd,
mert szemed-szád eltömi majd
a hitszegések, ócska kis árulások
felgyülemlett hordaléka, hányadéka
és öklendezésed odakerget a
környező elpuhultság segédeszközeit
roncsolni. Rohanj csak, használd ki még,
ami megadatik, kaparj magadnak
ezt és azt, emezt és amazt, ezecskét
és azocskát: legyen összkomfortos
a ketrec. Jön majd a forgószél, felkap,
sebesen sodor magával
téged, a videón felnőtt ősembert,
por zúdul arcodba, és elhagyottan
fekszel a forró sivatagban,
krémekkel ápolt kezed víz után kotor.